

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 08
Rotel 0808

DOM
2019-03-13
Stockholm

Mål nr
T 315-18

Sid 1 (13)

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Stockholms tingsrätts dom 2017-12-08 i mål T 11087-09, se bilaga A

PARTER

Klagande och motpart

Henrik Gustavsson, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Ombud: Jur. kand. Fredrik Bergman och juristen Rikard Samuelsson
Centrum för rättvisa
Box 2215
103 15 Stockholm

Klagande och motpart

Svenska Byggnadsarbetareförbundet, 802000-4936
Hagagatan 2
106 32 Stockholm

Ombud: Advokaten Mats Borgström
Advokatfirman DLA Piper Sweden KB
Box 7315
103 90 Stockholm

Ombud: Chefsjuristen Dan Holke
LO-TCO Rättsskydd AB
Box 1155
111 81 Stockholm

SAKEN

Skadestånd

Hovrättens domslut, se nästa sida.

Dok.Id 1467873

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 670 90	08-561 671 09	måndag – fredag 09:00–16:30
		E-post: svea.hovratt@dom.se www.svea.se		

HOVRÄTTENS DOMSLUT

1. Hovrätten ändrar tingsrättens dom på följande sätt.

a) Hovrätten ogillar käromålet.

b) Henrik Gustavsson ska betala ersättning för Svenska Byggnadsarbetareförbundets rättegångskostnader i tingsrätten, vilket inkluderar tidigare överrättsprocesser, med 2 316 200 kr. Av beloppet avser 2 300 000 kr ombudsarvode. Henrik Gustavsson ska också betala ränta på det först nämnda beloppet enligt 6 § räntelagen från den 8 december 2017 tills betalning sker.

2. Henrik Gustavsson ska betala ersättning för Svenska Byggnadsarbetareförbundets rättegångskostnader i hovrätten med 400 000 kr. Beloppet avser ombudsarvode. Henrik Gustavsson ska också betala ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 13 mars 2019 tills betalning sker.

YRKANDEN I HOVRÄTTEN

Henrik Gustavsson har yrkat att hovrätten ska bifalla hans talan i tingsrätten fullt ut och under alla förhållanden förplikta Svenska Byggnadsarbetareförbundet att ersätta hans rättegångskostnader i tingsrätten.

Svenska Byggnadsarbetareförbundet (Byggnads) har yrkat att hovrätten ska ogilla Henrik Gustavssons talan och förplikta honom att ersätta Byggnads rättegångskostnader i tingsrätten.

Parterna har bestritt varandras ändringsyrkanden och har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader i hovrätten.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Parterna har åberopat samma omständigheter och utvecklat sin talan på i huvudsak samma sätt som i tingsrätten.

Henrik Gustavsson har förtydligat att hans påstående om skada inte är begränsat till den tid då blockaden pågick. Det han gör gällande är att HGS Linköping Aktiebolag (HGS), om blockaden inte hade ägt rum, hade uppfört åtminstone ytterligare tolv hus under företagets återstående livstid, vilken inte kan specificeras närmare i tiden. Det innebär också att vid beräkningen av skadan ska något avdrag för de inkomster företaget haft under den tid blockaden pågick inte göras.

Byggnads har förtydligat att vitsordandet av andrahandsyrkandet endast avser att beloppen är korrekta och inte att det är skäligt att Byggnads ska ersätta dessa under några förhållanden.

Hovrätten har tagit del av samma utredning som tingsrätten.

Allmänna rättsliga utgångspunkter för hovrättens prövning

Hovrätten delar inledningsvis tingsrättens uppfattning att de uttalanden som Högsta domstolen gjort i sin dom i detta mål (NJA 2015 s. 899) om skadeståndsskyldighet vid kvalificerat otillbörliga ageranden, även om de strängt taget utgör ett s.k. obiter dicta, ska tillämpas i målet. Det innebär dock inte att hovrätten ska bortse från Arbetsdomstolens praxis. Hovrätten har tvärtom att beakta såväl Högsta domstolens som Arbetsdomstolens avgöranden i den mån dessa har relevans för prövningen av målet. Byggnads har emellertid påstått att de båda domstolarnas avgöranden i fråga om innebörden av bestämmelsen i 2 kap. 14 § regeringsformen är oförenliga.

Enligt 2 kap. 14 § regeringsformen har bl.a. en förening av arbetstagare rätt att vidta stridsåtgärder på arbetsmarknaden, om inte annat följer av lag eller avtal. Arbetsdomstolen har i flera avgöranden funnit att grundlagsbestämmelsen utgör hinder mot att förklara stridsåtgärder otillåtna med hänvisning till allmänna rättsgrundsatser (se t.ex. AD 2003 nr 46 och AD 2006 nr 58 med där gjorda hänvisningar). Eftersom Europakonventionen är lag i Sverige utgör grundlagsbestämmelsen inte något hinder mot att konventionen kan medföra en begränsning av rätten till stridsåtgärder. Denna slutsats stöds av vad Arbetsdomstolen har anfört vid sin interimistiska prövning av tillåtligheten av de stridsåtgärder som detta mål rör (se AD 2006 nr 94; se även AD 1998 nr 17).

Byggnads har gjort gällande att Arbetsdomstolens praxis ändå innebär att grundlagsbestämmelsen utgör hinder mot att med stöd av allmänna rättsgrundsatser ålägga någon skadeståndsansvar med anledning av en stridsåtgärd som står i strid med Europakonventionen. Hovrätten konstaterar här att i den mån de ovan nämnda avgörandena från Arbetsdomstolen över huvud taget har aktualiserat Europakonventionen så har stridsåtgärderna i fråga inte ansetts strida mot konventionen. Målen har inte heller avsett skadestånd på grund av att stridsåtgärder skulle ha inneburit en kränkning av Europakonventionen. Någon säker slutsats om hur Arbetsdomstolen skulle ha bedömt den nu aktuella frågan kan alltså inte dras. Högsta domstolen har också förklarat att grundlagsbestämmelsen inte utgör något generellt hinder mot att en stridsåtgärd som utgör en konventionskränkning utlöser ett utom-

obligatoriskt skadeståndsansvar. Detta eftersom en stridsåtgärd som är oförenlig med Europakonventionen inte omfattas av grundlagsregelns skydd. Någon uttrycklig konflikt mellan Arbetsdomstolens och Högsta domstolens avgöranden i detta avseende föreligger alltså inte. Vid sådana förhållanden, och då det är slutligt avgjort att allmän domstol har behörighet att pröva skadeståndsanspråket i detta mål, har hovrätten att pröva målet i enlighet med de allmänna rättsprinciper som Högsta domstolen har slagit fast.

Dessa principer innebär att det för att Byggnads handlande ska vara skadeståndsgrundande inte är tillräckligt att handlandet har utgjort en kränkning av HGS rättigheter enligt Europakonventionen. Det måste därutöver ha varit kvalificerat otillbörligt i den mening som avses i Högsta domstolens tidigare praxis, varvid ett flertal faktorer måste beaktas. Hovrätten har alltså att ta ställning till för det första om det har förekommit någon rättighetskränkning och om så är fallet, om handlandet dessutom har varit kvalificerat otillbörligt. Huruvida Byggnads handlande kan ha varit skadeståndsgrundande med tillämpning av arbetsrättsliga regler ankommer det inte på hovrätten att pröva. Den frågan har emellertid viss betydelse för bedömningen av om skadeståndsskyldighet bör åläggas Byggnads med tillämpning av nämnda allmänna rättsprinciper, se om detta nedan.

Närmare angående omständigheterna i målet

Hovrätten instämmer i tingsrättens bedömning att det genom utredningen i målet är utrett att blockaden inte enbart bestått i uppställandet av en skylt utan även innefattat kontakt från Byggnads sida med Anebyhus i syfte att HGS inte längre skulle få några uppdrag. Vidare har det framkommit att Byggnads har annonserat om blockaden och genom Henrik Gustavssons och flera vittnens uppgifter framgår att det lokalt inom branschen var känt att HGS var försatt i blockad och att det medförde svårigheter för företaget att införskaffa byggmaterial och anlita underentreprenörer. Att blockaden innebar affärsmässiga nackdelar för HGS står alltså klart liksom att blockaden också syftat till att orsaka sådana nackdelar. Annat har dock inte framkommit än att Byggnads mål med blockaden var att förmå HGS att teckna kollektivavtal, vilket utan tvekan är ett legitimt syfte (se *Gustafsson v. Sweden*, 25 April 1996, Reports of

Judgments and Decisions 1996-II). Det är också utrett att Byggnads inte godtog att HGS tecknade kollektivavtal utan granskningsavgifter.

Henrik Gustavsson har gjort gällande att de anställningsvillkor som HGS tillämpade var bättre eller åtminstone lika bra som de som följde av kollektivavtalet. I denna del konstaterar hovrätten att det visserligen synes ha saknats en försäkringsförmån inledningsvis, men att det genom förhören med de anställda i företaget har framgått att de fått lön som motsvarat eller varit högre än på den relevanta arbetsmarknaden i allmänhet. Dessa omständigheter är dock inte av omedelbar relevans. Som Byggnads har framhållit medför nämligen inte det förhållandet att ett företag tillämpar kollektivavtalsenliga löner att det inte är berättigat att försöka få företaget att ingå kollektivavtal.

Hovrätten finner vidare inte skäl att ifrågasätta att Henrik Gustavsson, förutom ekonomiska skäl, också hade ideologiska och politiska skäl för att inte vilja gå med i Sveriges Bygginstrumenter eller stödja Byggnads verksamhet.

När det gäller de i målet aktuella granskningsavgifterna anser hovrätten att bedömningen här måste utgå från antagandet att det inte kan uteslutas att de granskningsavgifter som HGS eller företagets anställda skulle ha betalat om HGS hade ingått kollektivavtal rent faktiskt skulle ha bidragit inte bara till granskningsarbetet utan även till Byggnads allmänfackliga verksamhet. Den slutsatsen vinner stöd av Europadomstolens avgörande i målet *Evaldsson and Others v. Sweden*, no. 75252/01, 13 February 2007, som avsåg just det kollektivavtal som är aktuellt i detta mål, men också av annan utredning som Henrik Gustavsson har åberopat i målet, bl.a. uppgifter om Byggnads medlemsavgifter före och efter det att granskningsavgifterna togs bort, liksom av Arbetsdomstolens avgöranden AD 1977 nr 222 och AD 2001 nr 20. I vart fall har Byggnads, trots att förbundet gjort gällande att Europadomstolens slutsatser berott på bristfällig bevisning i frågan, inte åberopat någon utredning som motbevisar nämnda antagande.

Slutligen konstaterar hovrätten att det är utrett att av de alternativ som HGS ställdes inför för att undgå stridsåtgärder var alternativet att teckna hängavtal ekonomiskt tyngre för företaget med knappt 8 000 kr per år.

Har handlandet utgjort en kränkning av HGS rättigheter enligt Europakonventionen?

Henrik Gustavsson har gjort gällande att Byggnads stridsåtgärder har kränkt företagets rätt enligt Europakonventionen i två avseenden; dels rätten till egendom enligt artikel 1 i det första tilläggsprotokollet, dels rätten till (negativ) föreningsfrihet enligt artikel 11.

I avgörandet *Evaldsson and Others v. Sweden* konstaterade Europadomstolen att byggnadsavtalets system med granskningsavgifter stod i strid med artikel 1 i det första tilläggsprotokollet till Europakonventionen. Klagande i målet var ett antal arbetstagare som tvingades att betala granskningsavgifter genom avdrag på sin lön. Med de utgångspunkter som hovrätten redovisat ovan står det klart att för det fall HGS arbetstagare hade tvingats att betala motsvarande granskningsavgifter hade deras rättigheter enligt Europakonventionen kränkts. Så hade varit fallet om HGS hade valt alternativet att bli medlem i Sveriges Byggindustrier. I det fallet hade dock HGS egna rättigheter enligt artikel 1 i det första tilläggsprotokollet inte kränkts, eftersom det hade varit arbetstagarna och inte företaget som hade berövats egendom i konventionens mening.

Om HGS istället hade valt hängavtalsalternativet hade företaget fått betala granskningsavgifterna och alltså berövats egendom. Byggnads har gjort gällande att HGS i sådant fall ändå inte skulle ha utsatts för en kränkning av sin rätt till egendom. Byggnads har i sammanhanget hänvisat till att den svenska arbetsrätten bygger på grundprincipen att arbetsgivare i viss utsträckning ska bära kostnaden för den fackliga verksamheten. Det kan här konstateras att Europadomstolen i avgörandet *Evaldsson and Others v. Sweden* slog fast att systemet med granskningsavgifter i och för sig hade ett legitimt syfte i den mening som avses i artikel 1 i det första tilläggsprotokollet. Avgörande för bedömningen att systemet ändå var oförenligt med konventionen var att det med hänsyn till bristen på transparens inte kunde uteslutas att avgifterna användes för andra syften än det avsedda. Vid sådana förhållanden är det enligt hovrätten av

mindre betydelse vem – arbetstagaren eller arbetsgivaren – som skulle ha betalat avgifterna. Intresset av transparens och möjlighet till kontroll var detsamma för dem båda. Av viss betydelse är också att arbetsgivaren rimligen hade mindre nytta än arbetstagaren av den kontroll som granskningsavgifterna syftade till att finansiera (jfr AD 2012 nr 74). Det förhållandet att det var HGS såsom arbetsgivare, och inte arbetstagarna, som skulle ha betalat avgifterna medför enligt hovrättens uppfattning alltså inte att avgiftsuttaget skulle ha varit proportionerligt.

Sammantaget hade alltså båda de alternativ som HGS ställdes inför inneburit en kränkning av rätten till egendom enligt artikel 1 i det första tilläggsprotokollet. I det ena fallet hade HGS egna rättigheter kränkts och i det andra hade företaget medverkat till att kränka sina arbetstagarers rättigheter.

Rätten till föreningsfrihet enligt artikel 11 i Europakonventionen innefattar inte endast rätten att bilda och ansluta sig till organisationer (positiv föreningsfrihet) utan också rätten att stå utanför organisationer (negativ föreningsfrihet). Rätten till föreningsfrihet syftar bl.a. till att garantera rätten till åsiktsfrihet som är en grundläggande rättighet som också skyddas av Europakonventionen. I avgörandet *Vörður Ólafsson v. Iceland*, no. 20161/06, ECHR 2010, fann Europadomstolen att en skyldighet att bidra ekonomiskt till en organisation vars politiska ståndpunkter klaganden inte delade utgjorde en kränkning av dennes rätt till föreningsfrihet enligt artikel 11. I målet *Gustafsson v. Sweden* prövade Europadomstolen om stridsåtgärder mot en arbetsgivare i syfte att denne skulle antingen ansluta sig till en arbetsgivarorganisation eller teckna hängavtal stod i strid med artikel 11. Domstolen fann att så inte var fallet eftersom hängavtalsalternativet i det fallet inte innebar någon ekonomisk nackdel för arbetsgivaren. Mot bakgrund av att Henrik Gustavsson inte delade vare sig Sveriges Byggindustriers eller Byggnads politiska ståndpunkter, samt att hängavtalsalternativet för HGS del hade varit ekonomiskt tyngre och dessutom skulle ha inneburit att HGS fått bidra ekonomiskt till Byggnads allmänfackliga verksamhet, anser hovrätten att båda de alternativ som HGS hade att välja mellan för att undgå stridsåtgärder hade kränkt rätten till föreningsfrihet (jfr Elisabet Fura-Sandströms tillägg i avgörandet *Evaldsson and Others v. Sweden*).

Byggnads har gjort gällande att även om hovrätten skulle komma fram till att en tillämpning av byggnadsavtalet skulle ha inneburit en kränkning av Europakonventionen så innebär det inte att själva stridsåtgärderna också stod i strid med konventionen. Enligt Byggnads utgör det ett tillräckligt effektivt rättsmedel att HGS i sådant fall hade kunnat åberopa konventionen till stöd för att vägra tillämpa avtalet i de delar det skulle strida mot konventionen. Det är visserligen möjligt att HGS hade kunnat värja sig mot ett krav på betalning av granskningsavgifterna med hänvisning till Europakonventionen (se AD 2012 nr 74). Det framstår emellertid som orimligt att påtryckningar att ingå ett avtal som delvis står i strid med Europakonventionen skulle godtas med hänvisning till att HGS borde ha ingått avtalet med avsikt att omedelbart bryta mot detsamma. Ett mer ändamålsenligt sätt för Byggnads att uppnå sitt huvudsakliga och i och för sig legitima syfte – att förmå HGS att teckna kollektivavtal – hade varit att låta HGS teckna avtal utan granskningsavgifter. Oavsett det kan det också konstateras att något motsvarande sätt för HGS att värja sig mot kränkningen av dess föreningsfrihet inte stått till buds. Av Europadomstolens praxis framgår att redan påtryckningen att bli medlem i en organisation kan utgöra en kränkning av den negativa föreningsfriheten.

Sammantaget innebär det sagda att hovrätten delar tingsrättens slutsats att Byggnads stridsåtgärder gentemot HGS har utgjort en kränkning av HGS rätt till såväl egendom som föreningsfrihet såsom dessa rättigheter kommer till uttryck i Europakonventionen.

Har handlandet varit kvalificerat otillbörligt?

För att det rättighetskränkande handlandet också ska vara skadeståndsgrundande för Byggnads krävs som ovan konstaterats att handlandet med hänsyn till omständigheterna är att anse som kvalificerat otillbörligt. Principen om skadeståndsansvar för ren förmögenhetsskada i utomobligatoriska förhållanden vid kvalificerat otillbörligt handlande är en vidareutveckling av vad som föreskrivs i 2 kap. 2 § skadeståndslagen, nämligen att sådant skadeståndsansvar förutsätter brott (jfr prop. 1972:5 s. 568). Det slag av handlande som i Högsta domstolens tidigare praxis har medfört sådant skadeståndsansvar, och som Högsta domstolen i sitt avgörande i detta mål har hänvisat till (se p. 34 i domen), har haft ett uppenbart syfte att skada en motpart eller kringgå

gällande regler eller avtal till skydd för den skadelidande. Det är alltså fråga om en mycket hög nivå av otillbörlighet. Högsta domstolen har i avgörandet i detta mål framhållit ett antal faktorer som är av betydelse vid bedömningen av om ett handlande är att anse som så kvalificerat otillbörligt att det motiverar skadeståndsansvar. Av dessa anser hovrätten att det särskilt finns anledning att nämna följande.

Å ena sidan ska det förhållandet att det rör sig om en konventionsskyddad rättighet väga tungt. Å andra sidan måste, när det gäller kränkningar av det slag som är aktuella i målet, de värderingar som 2 kap. 14 § regeringsformen ger uttryck för beaktas. I detta fall har HGS utsatts för kränkningar av två konventionsskyddade rättigheter. Det har inte rört sig om de mest grundläggande rättigheterna, såsom t.ex. rätten till liv eller frihet från tortyr. Kränkningen av rätten till egendom har därtill rört ett tämligen lågt belopp. Kränkningarna i sig kan alltså inte betraktas som särskilt allvarliga. Av betydelse är vidare att Byggnads stridsåtgärder i syfte att få till stånd ett kollektivavtal också har utgjort ett utövande av en rättighet som är skyddad av såväl konventionen som grundlagen. Det är alltså fråga om konventionsskyddade rättigheter på ömse sidor som måste vägas mot varandra.

Högsta domstolen har uttalat att det krav på uppsåt som gäller för straffansvar i allmänhet också bör gälla för att skadeståndsansvar på grund av kvalificerat otillbörligt handlande ska komma i fråga. Byggnads har i sammanhanget framhållit att förbundet inte har haft för avsikt att kränka HGS rättigheter enligt Europakonventionen. Uppsåtskravet kan emellertid inte förstås på det sättet. Det som bör krävas är istället att skadevällaren har insikt om de omständigheter som gör handlandet kvalificerat otillbörligt. En sådan omständighet kan vara att handlandet utgör en rättighetskränkning. När det gäller den frågan är det ostridigt att Byggnads varit medvetet om att systemet med granskningsavgifter var ifrågasatt och att det var föremål för prövning vid Europadomstolen. Likväl kan det konstateras att systemet hade funnits under lång tid och hade godtagits av Arbetsdomstolen i avgörandet AD 2001 nr 20. Även Europadomstolen fann i sin dom i målet *Evaldsson and Others v. Sweden* att granskningsavgifterna i och för sig uppfyllde ett legitimt syfte. Byggnads framförde efter domen invändningar mot densamma och agerade för att få den prövad av stor sammansättning i Europadomstolen. Domen blev således slutgiltig först den 13 maj 2007, dvs. nästan

ett år efter det att stridsåtgärderna inleddes, och blockaden hävdes kort därefter. Hovrätten anser med hänsyn till det sagda att Byggnads visserligen haft anledning att överväga om systemet med granskningsavgifter var förenligt med konventionen, men någon säker slutsats kunde inte dras i den frågan förrän Europadomstolens dom blev slutgiltig. När det gäller kränkningen av föreningsrätten kan det också konstateras att Europadomstolens avgörande i målet *Vörður Ólafsson v. Iceland* kom först 2010. Av betydelse i sammanhanget är också att Arbetsdomstolen vid sin interimistiska prövning av stridsåtgärdernas tillåtlighet inte hade funnit skäl att stoppa blockaden. Mot den angivna bakgrunden anser hovrätten att det starkt kan ifrågasättas om Byggnads kan anses ha haft sådant uppsåt till konventionskränkningarna som är en förutsättning för skadeståndsansvar för kvalificerat otillbörligt handlande. I vart fall kan sådant uppsåt inte anses ha förelegat i tiden före den 13 maj 2007.

Av stor betydelse är dessutom den för detta mål speciella omständigheten att det i grund och botten rör sig om en konflikt mellan två parter på arbetsmarknaden. Högsta domstolen har särskilt betonat att det förhållandet att det finns en etablerad regelordning kan vara ett skäl mot ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar vid sidan av dessa regler. Som konstaterats ovan ankommer det inte på hovrätten att ta ställning till om Byggnads agerande kan medföra skadeståndsansvar på arbetsrättslig grund. Frågan har inte ställts på sin spets hos Arbetsdomstolen. Ett anspråk på skadestånd med anledning av ett rättighetskränkande handlande skulle dock kunna bli föremål för Arbetsdomstolens prövning inom ramen för det regelverk som faller under den domstolens behörighet (jfr när det gäller skadestånd för överträdelser av EU-rätten genom stridsåtgärder avgörandet AD 2009 nr 89). Att det finns en lagstiftning och en etablerad ordning för att avgöra om stridsåtgärder på arbetsmarknaden kan medföra skadeståndsskyldighet innebär enligt hovrättens uppfattning att behovet av ett ytterligare skadeståndsansvar utöver dessa ramar är begränsat. Och det förhållandet att rätten till prövning enligt den befintliga lagstiftningen tillkommer en specialdomstol utgör ett starkt skäl mot att utveckla ett parallellt skadeståndsansvar i allmän domstol.

Vid en sammantagen bedömning anser hovrätten att Byggnads handlande ligger långt från det slags handlande som i praxis ansetts vara så kvalificerat otillbörligt att det

motiverar skadeståndsansvar för ren förmögenhetsskada. Förutom att det kan ifrågasättas om konventionskränkningarna har skett uppsåtligen finns det därtill starka skäl mot ett skadeståndsansvar för rättighetskränkande stridsåtgärder vid sidan av det arbetsrättsliga regelverket. Det kan därför inte komma i fråga att ålägga Byggnads skadeståndsansvar på den grund som hovrätten har att pröva.

Slutsatser

Hovrättens ställningstaganden innebär sammanfattningsvis att Byggnads stridsåtgärder har kränkt HGS rätt till egendom och rätt till föreningsfrihet enligt Europakonventionen. Handlandet har dock inte varit kvalificerat otillbörligt på så sätt att det är skadeståndsgrundande enligt de allmänna rättsprinciper som framgår av Högsta domstolens praxis. Henrik Gustavssons förstahandsyrkande ska därför ogillas redan på denna grund och det saknas anledning för hovrätten att ta ställning till om handlandet har orsakat HGS någon ren förmögenhetsskada.

Att Byggnads agerat kvalificerat otillbörligt gentemot HGS utgör grunden även för Henrik Gustavssons andrahandsyrkande, som avser ren förmögenhetsskada som han personligen har lidit. Eftersom hovrätten har kommit fram till att Byggnads handlande gentemot HGS inte har varit skadeståndsgrundande ska även andrahandsyrkandet ogillas.

Henriks Gustavssons talan ska alltså ogillas i sin helhet och tingsrättens dom ska ändras i enlighet härmed.

Rättegångskostnader

Enligt huvudregeln i 18 kap. 1 § rättegångsbalken ska Henrik Gustavsson som tappande part ersätta Byggnads dess rättegångskostnader. Det förhållandet att Henrik Gustavsson vunnit den inledande frågan om rättegångshinder medför inte någon annan bedömning (se NJA 2016 s. 87). Inte heller av någon annan anledning finns det enligt hovrätten skäl att frånga huvudregeln om att vinnande part ska få full ersättning för

sina rättegångskostnader. Det kan framhållas att Henrik Gustavsson med hovrättens bedömning inte heller är vinnande i fråga om skadeståndsskyldigheten i och för sig.

Ersättning för rättegångskostnad ska enligt 18 kap. 8 § rättegångsbalken fullt motsvara kostnaden för rättegångens förberedande och talans utförande jämte arvode till ombud eller biträde, såvitt kostnaden skäligen varit påkallad för tillvaratagande av partens rätt. Byggnads har utöver kostnader för resor och bevisning med 16 200 kr begärt ersättning för ombudsarvode i tingsrätten med 2 925 750 kr och för ombudsarvode i hovrätten med 675 000 kr. Beloppet i tingsrätten avser även prövningen av forumfrågan och mellandomsprövningen i hovrätten och Högsta domstolen. Den efterföljande handläggningen i hovrätten av detta mål har utöver huvudförhandlingen bestått i att parterna gett in var sitt överklagande och var sin svarsskrift. Någon ny utredning eller några preliminärfrågor har inte förekommit. Enligt hovrätten kan hela det av Byggnads i hovrätten begärda beloppet avseende ombudsarvode inte skäligen varit påkallat för att tillvarata Byggnads rätt. Ersättningen i hovrätten ska istället bestämmas till 400 000 kr. Även den begärda ersättningen i tingsrätten framstår enligt hovrättens uppfattning som alltför hög, särskilt till den del den avser rättegången i Högsta domstolen och den därefter följande tingsrättsprocessen. Skälig ersättning för ombudsarvode i tingsrätten och de tidigare överrättsprocesserna motsvarar sammanlagt 2 300 000 kr. Henrik Gustavsson ska alltså förpliktas att ersätta Byggnads för rättegångskostnader i tingsrätten med 2 316 200 kr och i hovrätten med 400 000 kr.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast 2019-04-10

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Ulrika Stenbeck Gustavson och Karin Annikas Persson, referent, samt tf. hovrättsassessorerna Liza Zetterberg och Christian Nilsson.

STOCKHOLMS TINGSRÄTT
Avdelning 1

DOM
2017-12-08
Meddelad i
Stockholm

Mål nr
T 11087-09

PARTER

Kärande

Henrik Gustavsson, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Ombud: Jur. kand. Fredrik Bergman och jur.kand. Clarence Crafoord
Centrum för rättvisa
Box 2215
103 15 Stockholm

Svarande

Svenska Byggnadsarbetareförbundet, 802000-4936
Hagagatan 2
106 32 Stockholm

Ombud: Advokaterna Mats Borgström och Jonas Wiberg
Advokatfirman DLA Piper Sweden KB
Box 7315
103 90 Stockholm

Ombud: Chefsjurist Dan Holke
c/o LO-TCO Rättsskydd AB
Box 1155
111 81 Stockholm

DOMSLUT

1. Svenska Byggnadsarbetareförbundet ska till Henrik Gustavsson betala 140 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 3 augusti 2009 till dess betalning sker.
 2. Vardera part ska stå sina rättegångskostnader.
-

Dok.Id 1802109

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 8307 104 20 Stockholm	Scheelegatan 7	08-561 651 40 E-post: stockholms.tingsratt.avdelning1@dom.se www.stockholmstingsratt.se	08-561 650 01	måndag – fredag 08:00–16:00

BAKGRUND

Henrik Gustavsson ägde och drev byggföretaget HGS Linköping Aktiefbolag (HGS) som inte tecknat kollektivavtal. Svenska Byggnadsarbetareförbundet (Byggnads) inledde under våren 2006 förhandlingar med HGS för att förmå HGS att teckna kollektivavtal genom att antingen inträda i Sveriges Byggindustrier (BI) eller teckna hängavtal. Det kollektivavtal som avsågs var det s.k. Byggnadsavtalet från år 2000 (Byggnadsavtalet).

I Byggnadsavtalet ingick ett system med granskningsavgifter, innebärande att 1,5 procent av de anställdas löner skulle betalas till Byggnads, enligt uppgift för kontroll av löner. Om en arbetsgivare var organiserad i BI betalades granskningsarvodet genom avdrag från arbetstagarnas löner. Om arbetsgivaren i stället var oorganiserad utgjorde granskningsarvodet en tillkommande kostnad för arbetsgivaren utöver avtalad lön.

Byggnads och HGS kunde inte enas om avtalsinnehållet. Den 8 juni 2006 varslades HGS om stridsåtgärder och den 22 juni 2006 försattes HGS i blockad av Byggnads. När stridsåtgärderna trädde i kraft hade HGS tre anställda; ingen av dessa var medlem i Byggnads eller något annat fackförbund.

Frågan om Byggnadsavtalets granskningsystem blev föremål för prövning av Europadomstolen i målet Evaldsson m.fl. mot Sverige (ansökan nr 75252/01, fortsättningsvis benämnt Evaldsson-målet). Dom i målet (i fortsättningen benämnd Evaldsson-domen) meddelades den 13 februari 2007. Europadomstolen uttalade att granskningsavgifter får tas ut endast för att täcka faktiska kostnader för utfört granskningsarbete samt att systemet brast i insyn och att det därför inte kunde uteslutas att avgifterna delvis gick till allmänfacklig verksamhet. Den bristande redovisningen av granskningsavgifterna konstaterades utgöra en kränkning av den europeiska konventionen den 4 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen).

Byggnadsavtalet löpte ut den 31 mars 2007 och den 24 april 2007 tecknades ett nytt kollektivavtal mellan Byggnads och BI, med uteslutande av reglerna om granskningsarvode. HGS tecknade därefter ett hängavtal med Byggnads den 14 juni 2007, varvid Byggnads hävde stridsåtgärderna.

Den 19 juni 2007 försattes HGS i konkurs. I konkursförvaltarens förvaltarberättelse anges att blockaden synes ha varit den huvudsakliga anledningen till obeståndet.

I detta mål har Henrik Gustavsson väckt talan mot Byggnads med yrkande om skadestånd.

Den 3 februari 2010 ogillade tingsrätten en av Byggnads framställd invändning om rättgångshinder och beslutade att tingsrätten är behörig att pröva såväl första- som andrahandsyrkandet. Tingsrätten uttalade i beslutet att talan, varken enligt det i första eller andra hand framställda yrkandet, är att anse som en arbetstvist. Hovrätten avlog Byggnads överklagande och Högsta domstolen meddelade inte prövningstillstånd.

Efter muntlig förberedelse i målet beslutades att frågan om skadeståndsansvar för privata rättssubjekt på den svenska arbetsmarknaden kan uppkomma vid kränkningar av rättigheter enligt Europakonventionen skulle avgöras genom mellandom. I mellandom den 10 juli 2012 beslutade tingsrätten att sådant skadeståndsansvar inte kan uppkomma. Henrik Gustavsson överklagade domen till Svea hovrätt, som den 28 maj 2013 besvarade frågan om skadeståndsansvar för privata rättssubjekt på den svenska arbetsmarknaden kan uppkomma vid kränkningar av rättigheterna enligt artikel 11 i Europakonventionen och artikel 1 i första tilläggsprotokollet till Europakonventionen nekande.

Sedan Henrik Gustavsson överklagat även hovrättens dom bestämde Högsta domstolen mellandomstemat enligt följande "Är Svenska Byggnadsarbetareförbundet, om förbundets stridsåtgärder skulle vara oförenliga med artikel 11 i Europakonventionen respektive artikel 1 i det första tilläggsprotokollet till konventionen, i och för sig

skyldigt att betala ersättning till Henrik Gustavsson för de skador som HGS Linköping kan ha orsakats av stridsåtgärderna?”. Högsta domstolen förklarade i dom den 17 december 2015 (NJA 2015 s. 899) att om Byggnads stridsåtgärder skulle vara oförenliga med nyss nämnda artiklar så innebär det inte i och för sig att förbundet är skyldigt att betala ersättning till Henrik Gustavsson för de skador som HGS kan ha orsakats till följd av stridsåtgärderna. I domen uttalade emellertid domstolen även att det faktum att skadestånd inte omedelbart kan grundas på angivna rättighetskränkningar inte utesluter att en sådan rättighetskränkning enligt allmänna skadeståndsrättsliga principer skulle kunna ge rätt till ersättning för ren förmögenhetsskada när det rör sig om skada som har orsakats genom ett kvalificerat otillbörligt handlande. I sammanhanget ska anmärkas att Högsta domstolen påpekade att domstolen skulle ha besvarat mellandomstemat sådant det förelåg i hovrätten jakande.

YRKANDEN

Henrik Gustavsson har yrkat att tingsrätten ska förplikta Byggnads att till honom betala *i första hand* ett belopp om 765 000 kr och *i andra hand* ett belopp om 324 727 kr, jämte ränta på beloppet enligt 4 och 6 §§ räntelagen (1975:635) från dagen för delgivning av stämningsansökan till dess betalning sker.

Byggnads har bestritt såväl det i första som andra hand framställda yrkandet. Byggnads har inte kunnat vitsorda det i första hand yrkade kapitalbeloppet men har vitsordat det i andra hand yrkade beloppet som skäligt i och för sig. Sättet att beräkna ränta har också vitsordats.

Båda parter har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader.

GRUNDERHenrik Gustavsson

I *första hand* har Byggnads, genom att från den 22 juni 2006 till den 14 juni 2007 ha vidtagit stridsåtgärder mot HGS med krav på HGS att teckna kollektivavtal med innehåll i strid mot Europakonventionen, orsakat HGS ren förmögenhetsskada. Stridsåtgärderna har kränkt HGS rätt till föreningsfrihet och skydd för äganderätt enligt Europakonventionen. Byggnads vidtog stridsåtgärderna med insikt om att frågan om det system med granskningsavgifter som gällde enligt kollektivavtalet var oförenligt med Europakonventionen var föremål för Europadomstolens prövning. Byggnads vidhöll också stridsåtgärderna även i tiden efter det att Europadomstolen genom dom den 13 februari 2007 fastställt att systemet med granskningsavgifter var oförenligt med konventionen. Det rättighetskränkande handlandet har varit kvalificerat otillbörligt och HGS har därför rätt till ersättning för ren förmögenhetsskada enligt allmänna skadeståndsrättsliga principer. Henrik Gustavsson har förvärvat HGS skadeståndsanspråk mot Byggnads.

I *andra hand* har Byggnads, genom det kvalificerat otillbörliga handlande som anges ovan, orsakat Henrik Gustavsson ren förmögenhetsskada. Skadan har uppstått genom att stridsåtgärderna har orsakat HGS konkurs, vilket har lett till ett personligt betalningsansvar för Henrik Gustavsson avseende delar av HGS skatteskulder, till att Henrik Gustavsson tvingats infria ett borgensåtagande samt till att det till HGS av Henrik Gustavsson insatta aktiekapitalet har gått förlorat.

Byggnads

Andra kapitlet 14 § regeringsformen (RF) ger lagstöd för stridsåtgärder.

Den vidtagna stridsåtgärden, blockaden med syfte att ingå ett kollektivavtal med visst innehåll, var förenlig med Europakonventionen och var inte heller kvalificerat

otillbörlig. Inte heller har blockaden orsakat HGS en ersättningsgill ren förmögenhetsskada.

Det föreligger inte adekvat kausalitet mellan blockaden och påstådd skada. Henrik Gustavsson har vidare inte lidit någon ersättningsgill ren förmögenhetsskada.

Varken HGS eller Henrik Gustavsson har vidtagit åtgärder för att begränsa påstådd skada.

PARTERNAS UTVECKLING AV TALAN

Henrik Gustavsson

Henrik Gustavssons talan handlar inte om att Byggnads saknar rätt att organisera sig, sluta kollektivavtal eller vidta fackliga stridsåtgärder, utan om att det finns gränser för hur sådana åtgärder får användas i vissa fall. Rätten att vidta stridsåtgärder är inte oinskränkt utan måste i vissa fall kunna begränsas av hänsyn till andra motstående intressen. Den aktuella tvisten är inte en arbetstvist utan gäller utomobligatoriskt skadestånd för ren förmögenhetsskada. Av detta följer att lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet (MBL) och lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister (arbetstvistlagen) inte ska tillämpas i målet.

Henrik Gustavsson drev under 15 år egen byggverksamhet i Linköping. Verksamheten inleddes år 2001 under enskild firma, varefter Henrik Gustavsson under några år samarbetade med sin morbror som sysslade med renoveringar av äldre hus och herrgårdar. I takt med att uppdragen blev fler behövde Henrik Gustavsson mer personal och han anställde därför målaren Andreas Johansson. Henrik Gustavsson kom i kontakt med B & B Mäklarbyrå (Mäklarbyrån) som sålde monteringsfärdiga småhus avsedda för en till två familjer. Mäklarbyrån, som drevs av Bernt Tybåhl och Britt-Marie Emilsson, hade sedan år 2002 ett agentavtal med hustillverkaren Anebyhus med rätt att sälja det företags hus i Linköping. Upplägget gick ut på att kunden köpte en

tomt, träffade representanter för Mäklarbyrån för att utifrån ett katalogutbud välja en hustyp och att sedan Mäklarbyrån, med provision från Anebyhus, räknade fram ett totalpris samt omhändertog frågor rörande leveransavtal och entreprenörskontrakt. Mäklarbyrån samarbetade sedan år 2004 med företaget Tectool i Linköping som uppförde småhusen och Henrik Gustavsson fick i uppdrag att hjälpa Tectool med byggnadsarbeten.

Tectool utförde två typer av entreprenader för Anebyhus räkning. I det ena fallet verkade Tectool som generalentreprenör och uppförde både hus och skötte anläggnings- och markarbeten. Tectool hade även uppdrag att utföra delade entreprenader och tog då hand om grundarbeten och stomresning. Så småningom fick Henrik Gustavsson möjlighet att ta över Tectoools uppdrag och samarbetsavtalet med Mäklarbyrån, vilket innebar att det framledes var Henrik Gustavsson som skulle bygga husen från Anebyhus. Enligt agentavtalet uppskattades den årliga försäljningsvolymen av Anebyhus i Linköping till tolv hus. Avtalet mellan Mäklarbyrån och Tectool hade varit skriftligt medan det i Henrik Gustavssons fall träffades en muntlig överenskommelse. Henrik Gustavsson tog över Tectoools uppdrag runt årsskiftet 2005/2006 och valde att bolagisera sin verksamhet i samband med detta. I aktiebolaget HGS arbetade han själv, Andreas Johansson och tre byggarbetare som hade följt med i samband med övertagandet av Tectoools verksamhet. Även om bolaget huvudsakligen var verksamt med nyproduktion av småhus åtog sig HGS även mindre reparationsarbeten och ombyggnationer, exempelvis åt privatpersoner. Vid tillfället rådde en stark högkonjunktur i byggbranschen, särskilt i Östergötland, vilket bl.a. ledde till en stor ökning av byggandet av småhus.

Henrik Gustavsson hade som utgångspunkt att de anställda i hans bolag skulle ha anställningsvillkor som var lika bra eller bättre än de som gällde enligt kollektivavtal och branschpraxis. De anställda erbjöds en fast timlön i stället för en prestationsbaserad inkomst, något de själva också föredrog eftersom det innebar mer förutsebarhet. År 2006 uppgick den garanterade timlönen enligt Byggnadsavtalet till 112 kr, vilket gällde för det fall någon lokal överenskommelse inte hade träffats.

Snittlönen i hela riket låg på 135 kr och i Linköping, som hade en accentuerad högkonjunktur, på 139 kr. HGS hållning var att bolagets anställda skulle erhålla en timlön om omkring 140 kr, beroende på faktorer som ålder och tidigare erfarenhet. HGS tillhandahöll också försäkringslösningar genom Fora försäkringar för de anställda motsvarande de som gällde enligt kollektivavtal.

Under våren 2006 kontaktades Henrik Gustavsson av Roland Söderberg från Byggnads i syfte att ingå kollektivavtal. Henrik Gustavsson ställdes inför alternativen att antingen gå med i BI eller att teckna hängavtal med Byggnads. Byggnads tillämpade ett system med granskningsavgifter som gick ut på att 1,5 % av de anställdas löner månatligen skulle betalas till Byggnads; i fall då arbetsgivaren var medlem i BI genom löneavdrag hos de anställda och i fall då hängavtal ingåtts som en tillkommande kostnad för arbetsgivaren. Systemet var således utformat så att en byggarbetsgivare som inte gick med i BI drabbades av ekonomisk nackdel och Henrik Gustavsson upplevde det som att han utsattes för en ekonomisk påtryckning i syfte att förmå honom att ansluta sig till BI. Dessutom innebar båda alternativen och Byggnads täta kopplingar till och samarbete med socialdemokratin att Henrik Gustavsson skulle tvingas stödja en politisk ståndpunkt med vilken han inte sympatiserade. Inte heller ville Henrik Gustavsson samarbeta med arbetsgivarorganisationen vars politiska åsikter, bl.a. i frågan om införande av euron, han inte delade. Henrik Gustavssons ställningstagande stöddes av de anställda i företaget.

Den 31 mars 2006 träffades Henrik Gustavsson och Roland Söderberg, varvid Roland Söderberg hotade med stridsåtgärder om HGS inte underkastade sig kollektivavtal. Henrik Gustavsson redogjorde vid mötet för sin inställning och för de villkor som hans företag tillämpade för de anställda. Roland Söderberg gjorde dock klart att anställningsvillkoren inte hade någon betydelse och att det avgörande var att kollektivavtal ingicks. Vid mötet diskuterades frågan om granskningsavgifter som var föremål för Europadomstolens prövning och Henrik Gustavsson efterhörde om det fanns möjlighet att teckna avtal utan granskningsavgifter eller att avvakta domstolens prövning. Mötet avslutades med att Henrik Gustavsson tillerkändes viss betänketid.

Den 23 maj 2006 lämnade Henrik Gustavsson beskedet att HGS varken ville ingå hängavtal eller träda in som medlem i BI. Den 8 juni samma år varslades HGS om stridsåtgärder vilka trädde i kraft två veckor senare, den 22 juni. Då varslet trädde i kraft hade de organiserade byggnadsarbetarna i HGS lämnat företaget för andra anställningar, dock utan att detta hade samband med stridsåtgärden. De tre återstående anställda var inte medlemmar i Byggnads.

Den 3 juli 2007 väckte HGS talan mot Byggnads i Arbetsdomstolen och åberopade att Byggnads agerande var oförenligt med den negativa föreningsfriheten enligt artikel 11 i Europakonventionen. Arbetsdomstolen avslog dock den 30 augusti samma år HGS begäran om interimistiskt beslut och angav att bolaget inte hade visat sannolika skäl för att stridsåtgärderna var otillåtna. Vid muntlig förberedelse i Arbetsdomstolen bekräftade Byggnads företrädare att kravet på kollektivavtal inte berodde på synpunkter på HGS anställningsvillkor. Parallellt med handläggningen i Arbetsdomstolen pågick en prövning av systemet med granskningsavgifter i Europadomstolen. I det målet, mellan andra parter (Evaldsson-målet), gjordes gällande att systemet var stridande mot yttrandefriheten, den negativa föreningsfriheten och skyddet för äganderätten. Europadomstolen fann i sitt avgörande att systemet med avgifterna brast i transparens och att det mot denna bakgrund inte kunde utslutas att avgifterna användes till allmänfacklig och politisk verksamhet och att det därför inte var förenligt med skyddet för äganderätten.

Av Europadomstolens dom kan dras slutsatsen att kravet på transparens är särskilt viktigt då avgifterna, som inte är frivilliga, betalas till en organisation med politisk agenda. I ett system som det svenska där det saknas lagreglerade minimivillkor i arbetsrättsliga frågor måste arbetsmarknadens parter kunna hållas ansvariga för sitt handlande. En central fråga vid bedömningen är till vad de pengar som betalas in som granskningsavgifter används. Vid den tidpunkt då stridsåtgärderna trädde i kraft fanns inte någon skarp skiljelinje mellan granskning och övrig facklig verksamhet. Även om Europadomstolen enbart prövade frågan om uttagandet av granskningsavgifter stred

mot äganderätten ska noteras att en ledamot i domstolen, Elisabet Fura, i ett tillägg ansåg att även den negativa föreningsfriheten hade kränkts.

Trots utslaget i Europadomstolen vidhöll Byggnads stridsåtgärderna mot HGS. Byggnads har uttryckt uppfattningen att Europadomstolens dom inte vände sig mot granskningsavgifterna som sådana utan enbart innebar att systemet med redovisning av medlen måste förbättras. Vidare har Byggnads angett att medlen inte använts till allmänfacklig verksamhet. I det nya Byggnadsavtalet som ersatte det från år 2000 avskaffades dock granskningsavgifterna samtidigt som det skedde en höjning av medlemsavgiften. Granskningsavgifterna har även försvunnit ur kollektivavtal i andra branscher.

Den 5 juni 2007 återkom Byggnads till HGS och den 14 juni samma år ingick parterna kollektivavtal i form av ett hängavtal utan granskningsavgifter. I avtalet stipulerades den lönenivå som redan tidigare tillämpades i företaget. HGS återkallade sin talan i Arbetsdomstolen och målet där avskrevs. Den 19 juni 2017 gick HGS i konkurs.

Byggnads stridsåtgärder medförde att såväl HGS som Henrik Gustavsson drabbades av ren förmögenhetsskada. Stridsåtgärderna vidtogs i syfte att framtvunga ett kollektivavtal som inte var förenligt med bestämmelserna i Europakonventionen och får mot denna bakgrund anses ha varit kvalificerat otillbörliga. Av konkursförvaltarens förvaltarberättelse framgår att blockaden synes ha varit den huvudsakliga orsaken till obeståndet. HGS förlorade sin viktigaste uppdragsgivare, Mäklarbyrån, på grund av Byggnads stridsåtgärder. Under året före konkursen uppförde HGS, i enlighet med avtalet med Mäklarbyrån, fyra småhus för Anebyhus räkning, trots de ekonomiska ansträngningar som blockaden medförde. Stridsåtgärden gjorde dock att det blev omöjligt för HGS att samarbeta med Anebyhus. Som ett led i stridsåtgärderna kontaktade Byggnads Anebyhus dåvarande verkställande direktör Kenneth Roos i syfte att förmå Anebyhus att inte låta HGS uppföra några hus. Detta fick till följd att Anebyhus valde att frysa samarbetet med Mäklarbyrån som inte fick förmedla några uppdrag under förutsättning att HGS anlätades som entreprenör. Blockaden ledde till

att samarbetet mellan Mäklarbyrån och Anebyhus upphörde två månader efter det att blockaden hade inletts; något som berodde på Mäklarbyråns samarbete med HGS

HGS inledde i stället ett samarbete med husföretaget Willa Nordic och fick under aktuell period bygga två hus för det företaget. Övriga uppdrag för HGS blev dock allt färre och eftersom blockaden blev känd framstod HGS som en osäker samarbetspartner. Vidare försvårade blockaden möjligheterna för HGS att rekrytera personal. De tre kvarvarande anställda valde att säga upp sig och det var inte bara omöjligt att nyanställa organiserade byggnadsarbetare utan blockaden innebar även svårigheter beträffande icke fackligt anslutna som inte vågade ta anställning i företaget. Samarbetet med underentreprenörer, vilka är nödvändiga vid uppförandet av småhus, försvårades också och upphörde i många fall då underentreprenörerna inte ville stöta sig med Byggnads. HGS fick även svårigheter att köpa material. Detta ledde sammantaget till att det inte var möjligt att driva verksamheten vidare.

Det åligger HGS att visa att det är klart mera sannolikt att obeståndet orsakats av blockaden än att så inte har varit fallet. Då det är svårt att bestämma skadans storlek finns förutsättningar att med stöd av 35 kap. 5 § rättegångsbalken uppskatta skadan till skäligt belopp. Genom blockaden har HGS gått miste om uppdraget från Mäklarbyrån att uppföra tolv hus för företaget Anebyhus. HGS skulle få uppföra alla hus av fabrikkatet Anebyhus i Linköping och även om den verkliga skadan är större skulle HGS i vart fall få uppföra tolv småhus. HGS har drabbats av skada som med en försiktig beräkning uppgår till 765 000 kr. Beräkningen har skett utifrån en tioprocentig vinstmarginal på uteblivna intäkter för sex stycken generalentreprenader och sex stycken delade entreprenader ((6 x 850 000 kr plus 6 x 425 000) x 0,10). Henrik Gustavsson har övertagit detta anspråk av HGS.

I andra hand begärs ersättning för den skada Henrik Gustavsson själv har drabbats av. Yrkat belopp, som vitsordats av motparten, innefattar personligt betalningsansvar för HGS skatteskulder, infriandet av ett borgensåtagande och det av Henrik Gustavsson insatta aktiekapitalet som har gått förlorat.

HGS har gjort allt för att begränsa bolagets skada. Exempelvis har bolaget åtagit sig andra uppdrag, inlett ett samarbete med Willa Nordic och sökt kontakt med underentreprenörer. HGS har också sökt få till stånd ett avgörande i frågan om stridsåtgärdernas tillåtlighet genom att inleda process i Arbetsdomstolen.

Byggnads

I Sverige regleras relationen på den svenska arbetsmarknaden framgångsrikt och på ett balanserat sätt mellan parterna och det är av vikt att denna ordning kan upprätthållas även framgent. Den svenska modellen bygger på att parterna självständigt sköter regleringen genom kollektivavtal, vilka i MBL definieras som skriftligt avtal mellan arbetsgivarorganisation eller arbetsgivare och arbetstagarorganisation om anställningsvillkor för arbetstagare eller om förhållandet i övrigt mellan arbetsgivare och arbetstagare (23 § MBL). Kollektivavtalen är standardavtal som innefattar en stor mängd regler för anställda. Henrik Gustavsson och HGS hade bara invändningar mot en bestämmelse i avtalet, nämligen den om granskningsavgifter.

Av MBL följer att det gäller fredsplikt när kollektivavtal har ingåtts. Om det däremot inte har ingåtts avtal har den fackliga organisationen rätt att vidta stridsåtgärder för att genomdriva att avtal ingås. Denna rätt gäller även mot arbetsgivare som saknar fackligt organiserade arbetstagare, bl.a. i syfte att förhindra s.k. lönedumpning. Rätten att vidta stridsåtgärder är genom 2 kap. 14 § RF grundlagsskyddad. En arbetsgivare, arbetstagare eller organisation som bryter mot reglerna i MBL, exempelvis reglerna om kollektivavtal, kan bli skyldig att ersätta uppkommen skada, även ideell sådan. Av 55 § MBL framgår att vid bedömningen av om skada har uppkommit ska hänsyn tas till intresset av att kollektivavtalets bestämmelser iakttas. Skadestånd enligt MBL täcker såväl inom- som utomobligatoriska förhållanden. Det är fråga om ett partsdrivet och väl balanserat system där parterna tar huvudansvaret för regleringen på arbetsmarknaden efter de spelregler som lagstiftaren har satt upp. Syftet med stridsåtgärder är att skada motparten. Denna etablerade ordning ska enligt Högsta

domstolens mellandom tillmätas stor betydelse vid bedömningen av om en konventionskränkning har skett.

De vidtagna stridsåtgärderna har varit förenliga med Europakonventionen och svensk rätt. Europakonventionens artikel 11 reglerar såväl den positiva som den negativa föreningsfriheten, dvs. både rätten att vara med i och stå utanför en förening. I de fall då det finns en normkonflikt mellan MBL och förevarande artikel kan uppstå svårigheter i rättstillämpningen. I samband med att Europakonventionen infördes som lag angavs också i förarbetena (prop. 1993/94:117) att normkonflikter kunde tänkas uppstå. Det föreligger emellertid inte någon normkonflikt mellan MBL och artikel 11 i Europakonventionen i den meningen att artikeln skulle innefatta någon begränsning avseende rätten att vidta stridsåtgärder utöver den i MBL. Tolkningen av Europakonventionen har utvecklats genom Europadomstolens praxis, i vilken slagits fast att föreningsfriheten innefattar en rätt att vidta stridsåtgärder.

Byggnads är ett av LO:s medlemsförbund som huvudsakligen organiserar byggnadsarbetare inom byggsektorn. Förbundet består av en central del i Stockholm och regionala delar (avdelningar) på olika ställen i landet. Byggnads fick kännedom om HGS genom en medlem som framställde krav på lön och semesterersättning. Vid kontakter med HGS uppdagades att företaget inte hade något försäkringspaket för sina anställda. HGS var ett nystartat företag som i februari 2006 hade bildats genom förvärv av ett lagerbolag. I maj 2006 hade bolagets aktiekapital förbrukats och bokföringen sköttes inte på ett tillfredsställande sätt. Vid kontakten med HGS gick Roland Söderberg från Byggnads noga igenom gällande kollektivavtal och vikten av att vara avtalsbunden för HGS. Syftet med mötet var att HGS skulle träffa ett hängavtal. Vilka löne- och anställningsvillkor som ett företag tillämpar saknar betydelse då dessa kan ändras av arbetsgivaren om inte kollektivavtal har ingåtts. De fackliga organen strävar därför efter att avtal ska ingås med alla arbetsgivare i Sverige med syftet att uppnå lika löner och anställningsvillkor och det nu sagda innebär att frågan om vilka villkor som tillämpades av HGS är av sekundär betydelse.

Efter mötet mellan Roland Söderberg och Henrik Gustavsson för HGS räkning, som ägde rum i mars 2006, fick Henrik Gustavsson viss betänketid. Då Henrik Gustavsson inte återkom tog Roland Söderberg förnyad kontakt och ett möte mellan Henrik Gustavsson och BI ägde rum. Henrik Gustavsson meddelade därefter att HGS inte var intresserat av att teckna kollektivavtal eller ingå hängavtal, varför Byggnads varslade om stridsåtgärder. De anställda som vid tidpunkten för varslet var organiserade slutade sina anställningar i samband med att varslet trädde i kraft.

Stridsåtgärder i form av blockad kan exempelvis vidtas som strejk samt uppmaningar att inte ta anställning eller att vidta sympatiåtgärder. I förevarande fall satte avdelningen endast upp en skylt vid ett villabygge med information om att arbetsplatsen var satt i blockad. Den kontakt som ägde rum med företrädare för Anebyhus skedde i syfte att informera husföretaget om blockaden så att Anebyhus kunde iaktta neutralitet i konflikten.

HGS väckte förvisso talan i Arbetsdomstolen mot Byggnads under åberopande att blockaden var olaglig. HGS valde emellertid att inte föra en skadeståndstalan i domstolen. Arbetsdomstolen avlog genom beslut den 30 augusti 2006 HGS begäran om interimistiskt beslut och angav att HGS inte ens hade visat sannolika skäl för att blockaden var olovlig.

Den 13 februari 2017 meddelade Europadomstolen dom i målet mellan Evaldsson m.fl. och Sverige. Byggnads begärde att målet skulle hänskjutas till plenum, eller s.k. grand chamber, men fick avslag varför domen slutligen vann laga kraft den 13 maj 2007. Den 5 juni 2007 erbjöd Byggnads HGS att teckna hängavtal utan granskningsavgifter. Sådant avtal ingicks den 14 juni 2007 och talan i Arbetsdomstolen återkallades. Fem dagar senare försattes HGS i konkurs.

För att Henrik Gustavsson ska kunna tillerkännas skadestånd enligt allmänna skadeståndsrättsliga principer krävs i förvarande fall att Byggnads har agerat på ett sätt som är kvalificerat otillbörligt. Så har inte varit fallet. Vid bedömningen av om ett

kvalificerat otillbörligt handlande föreligger bör konventionsskyddade rättigheter väga tungt och de värderingar som ligger bakom 2 kap. 14 § RF beaktas.

Grundlagsskyddade rättigheter kan endast inskränkas genom lag eller avtal. Det saknas således lagligt stöd att inskränka rätten att vidta stridsåtgärder. Av Högsta domstolens mellandom följer att det, utan stöd i lag, är möjligt att ålägga fackliga organ skadeståndsansvar om vidtagna stridsåtgärder innebär en konventionskränkning. Mot denna ståndpunkt ska ställas den inställning Arbetsdomstolen intagit, nämligen att det inte finns utrymme för ett skadeståndsansvar utifrån en allmän skadeståndsrättslig bedömning. Eftersom talan har sin grund i en arbetstvist bör Arbetsdomstolens praxis ha företräde framför Högsta domstolens.

Högsta domstolen har vidare angett att hänsyn ska tas till förutsebarhet. I detta hänseende ska noteras att Byggnads vidtog stridsåtgärderna i syfte att kollektivavtal skulle ingås. För Byggnads var det, bl.a. med beaktande av Arbetsdomstolens interimistiska prövning, en självklarhet att systemet med granskningsavgifter var lagligt. Det gick alltså inte att förutse annat än att de vidtagna åtgärderna var tillåtna.

Europadomstolen konstaterar i sin dom i Evaldsson-målet att granskningsavgifterna separeras från övrig facklig verksamhet och avdrag för granskning godtas således. Det domstolen vänder sig emot är i stället att det i målet inte har visats att avgifterna enbart använts för granskning och att det alltså saknas transparens i redovisningen. Omständigheterna i domen i Europadomstolen var dessutom sådana att arbetstagarna fick ett löneavdrag om 1,5 procent. I det hängavtal som erbjöds HGS skulle i stället företaget betala motsvarande avgift, vilket innebär att det föreligger en diskrepans mellan det som prövades i domen och det avtal HGS skulle kunna ingå. Slutligen har Europadomstolen inte prövat granskningsavgifternas stridighet mot föreningsfriheten vilket innebär en bristande förutsebarhet.

När blockaden mot HGS inleddes hade någon prövning i fråga om granskningsavgifterna ännu inte skett. Det är därför uppenbart att Byggnads vid tidpunkten inte agerade uppsåtligt eller ens oaktsamt. Tvärtom framstod det för

förbundet som fullständigt klart att stridsåtgärden var tillåten. Systemet på den svenska arbetsmarknaden är utformat på ett sätt som innebär att parterna har långtgående friheter att vidta åtgärder och på eget skön organisera arbetsmarknaden. De konsekvenser och den systempåverkan ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar vid konventionskränkningar skulle innebära måste därför beaktas.

Även om redovisningen av granskningsavgifterna inte skulle uppfylla gällande krav på transparens innebär det inte att det är otillåtet att teckna ett avtal med sådana avgifter. Henrik Gustavsson har haft möjlighet att genom HGS teckna ett avtal med en bestämmelse om granskningsavgifter och sedan underlåta att betala avgiften. Ett sådant brott mot kollektivavtalet hade kunnat göras gällande i ett skadeståndsmål. Avtalets innehåll har inte heller någon betydelse för om en stridsåtgärd är tillåten eller inte.

Blockaden har inte orsakat HGS någon ersättningsgill skada och utgör inte anledningen till att avtalet mellan Mäklarbyrå och Anebyhus sades upp. Det föreligger alltså inte något orsakssamband eller kausalitet. Inte heller har HGS lidit någon skada. HGS uppskattning av skada enligt det i första hand framställda yrkandet bygger dessutom helt på lösa antaganden och en tillämpning av 35 kap. 5 § rättegångsbalken kan inte ske. Henrik Gustavsson har inte heller lidit någon ersättningsgill ren förmögenhetsskada. Det Henrik Gustavsson yrkat i andra hand består som helhet av icke ersättningsgilla tredjemansskador. De skatteskulder som Henrik Gustavsson infriat har dessutom inte något samband med blockaden utan beror på att företaget inte skött sina skattebetalningar i tid.

HGS har inte vidtagit tillräckliga åtgärder för att begränsa sin skada. Det har ankommit på HGS att anordna sin verksamhet så att andra uppdragsgivare attraherats, ändra inriktning på verksamheten eller alternativt att avveckla den. HGS valde emellertid att fortsätta verksamheten trots att bolaget inte hade tillräckligt med uppdrag och anpassade sig således inte efter rådande förhållanden.

UTREDNINGEN

På Henrik Gustavssons begäran har förhör under sanningsförsäkran hållits med honom själv. Vidare har, på hans begäran, vittnesförhör ägt rum med de tidigare anställda i HGS Andreas Johansson, Hampus Johansson och Patrik Randström, med projektledaren inom Anebyhus Göran Linderfalk, med Bernt Tybåhl och Britt-Marie Emilsson från Mäklarbyrån och med konkursförvaltaren Oscar Brandin. Henrik Gustavsson har också åberopat förhör med partssakkunnige revisorn Ingemar Rindstig.

Byggnads har åberopat vittnesförhör med Anebyhus tidigare verkställande direktör Kenneth Roos.

Båda parter har åberopat skriftlig bevisning. Henrik Gustavsson har därutöver åberopat en inspelning av ett telefonsamtal mellan Gunnar Strömmer, Henrik Gustavssons tidigare ombud, och Kenneth Roos från Anebyhus.

DOMSKÄL**Allmänna utgångspunkter**

I sitt svaromål begärde Byggnads, i första hand och som har angetts tidigare i denna dom, att den av Henrik Gustavsson väckta talan skulle avvisas på den grund att tvisten är en arbetstvist med följd att Arbetsdomstolen är exklusivt behörig att företa prövningen. Henrik Gustavsson bestred avvisningsyrkandet och angav att talan inte utgör en tvist om stridsåtgärders tillåtenhet utan i stället en tvist om utomobligatoriskt skadestånd med följd att målet i dess helhet ska prövas i allmän domstol.

I beslut meddelat den 3 februari 2010 avslog tingsrätten Byggnads invändning om rättegångshinder. I skälen för beslutet angav tingsrätten att grunden för andrahandsyrkandet utgörs av att Henrik Gustavsson i egenskap av tredje man drabbats av skada på grund av de stridsåtgärder som Byggnads riktat mot hans bolag, och att det

med beaktande härav inte är fråga om en skada som har sin grund i ett avtal mellan parterna. Vid sin prövning beaktade tingsrätten rättsfallet NJA 1999 s. 745 och angav att en sådan talan på utomobligatorisk grund inte utgör en arbetstvist, med följd att tingsrätten är behörig.

Då det gäller Byggnads i första hand framställda yrkande om avvísning angav tingsrätten i sina skäl att en förutsättning för att Arbetsdomstolen ska vara exklusivt behörig är att det är fråga om en arbetstvist, att arbetstvister definieras som tvister om kollektivavtal och andra tvister som rör förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, att tvisten mellan Henrik Gustavsson och Byggnads inte rör kollektivavtal och inte heller kan anses röra förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare då Henrik Gustavssons talan grundas på ett förvärv av en skadeståndsfordran. Tingsrätten, som konstaterade att Henrik Gustavsson hade förvärvat en fordran för egen räkning och är att anse som tredje man i förhållande till Byggnads, ansåg alltså att tingsrätten var behörig att uppta tvisten även i denna del.

Byggnads anmälde missnöje mot beslutet och överklagade detta till hovrätten som avslag överklagandet. Sedan Byggnads överklagat hovrättens beslut beslutade Högsta domstolen att inte bevilja prövningstillstånd. Som Högsta domstolen uttalat i sin den 17 december 2015 i detta mål meddelade mellandom ankommer det på allmän domstol att pröva frågan om utomobligatoriskt skadeståndsansvar på grund av kränkning av rättigheter enligt Europakonventionen fastän frågor rörande stridsåtgärder på arbetsmarknaden i princip faller under Arbetsdomstolens behörighet. Det nu sagda innebär att prövning i förevarande mål inte ska ske enligt arbetstvistlagen med tillämpning av MBL.

Byggnads har i sitt slutanförande angett att Högsta domstolens mellandom inte ska utgöra ett prejudikat ägnat att styra rättstillämpningen då Högsta domstolen, enligt Byggnads, uttalat sig obiter dictum och utöver mellandomstemat, dvs. redogjort för rättsregler som inte är relevanta i sammanhanget. Christina Ramberg redogör för begreppet obiter dictum i Prejudikat som rättskälla i förmögenhetsrätten (publicerad på

Zeteo den 1 juli 2017, avsnitt 11.9) och anger att det är svårt att definiera vad som utgör obiter dicta och vad som grundar avgörandet, dvs. utgör ratio decidendi. Christina Ramberg anger dock att Högsta domstolen inte har mandat att uttala sig om frågor som ligger utanför den tvist som ska prövas och att obiter dictum teoretiskt sett inte har högre rättskällevärde än juridisk doktrin, vilket medför att prejudikatvärdet av ett avgörande blir mindre när domstolen uttalat sig i en fråga som parterna inte anfört som grund eller som de har behandlat endast i förbigående. Sammanfattningsvis är, enligt Christina Ramberg, av relevans hur noga övervägt uttalandet är och hur ingående parterna har argumenterat i frågan. Dessutom visar enligt Christina Ramberg domskäl obiter dicta att Högsta domstolen har analyserat rättsfrågan allsidigt, vilket kan stärka ett avgörandes prejudikatvärde.

Högsta domstolen har besvarat den i mellandomstemat ställda frågan om Byggnads vid konventionsstridiga stridsåtgärder i och för sig är skyldigt att betala skadestånd till Henrik Gustavsson för de skador HGS kan ha orsakats till följd av åtgärderna nekande. Domstolens uttalande om att en stridsåtgärd under angivna förhållanden däremot kan utlösa ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar får mot denna bakgrund betraktas som obiter dicta. Detta innebär emellertid inte, som Byggnads har angett, att Arbetsdomstolens praxis ska äga företräde. Högsta domstolen har, utifrån förutsättningarna i det aktuella målet och med nära anknytning till mellandomstemat såsom detta formulerats dels i Högsta domstolen, dels i tidigare instanser, uttalat sig om möjligheten till och förutsättningarna för ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar. Högsta domstolens uttalanden kan därför, enligt tingsrätten, inte fränkännas prejudikatvärde. Detta värde får i stället, med beaktande av att ställningstagandet avser den nu aktuella frågan, anses vara högt.

Något om Byggnads stridsåtgärd

Det har framkommit att Byggnads den 8 juni 2006 varslade HGS om stridsåtgärder i form av total arbetsnedläggelse, strejk och blockad. Stridsåtgärden i form av blockad verkställdes den 22 juni 2006 och hävdades ett drygt år senare, den 14 juni 2007, sedan

HGS tecknat hängavtal. Byggnads har gjort gällande att blockaden endast innefattade att en skylt sattes upp vid ett villabygge med information om att arbetsplatsen var försatt i blockad, något Henrik Gustavsson har bestritt. Henrik Gustavsson har i stället uppgett att blockaden fick till verkan att HGS inte kunde få några nya uppdrag eller driva verksamheten vidare och har uttryckt det som att Byggnads genom stridsåtgärden ”drog undan mattan” för företaget. Henrik Gustavsson har uppgett att HGS, vid tidpunkten då blockaden inleddes, hade tre pågående villabyggen för Anebyhus vilka blev svåra att slutföra och har närmare berättat att det var svårt att få tag på underentreprenörer eftersom dessa kände en osäkerhet inför att samarbeta med ett företag som var föremål för stridsåtgärder. Orsaken till de problem som uppstod och till att avtalet mellan Mäklarbyrån och Anebyhus sades upp har Henrik Gustavsson angett vara de kontakter som Byggnads har haft med Anebyhus.

Byggnads har vidgått att förbundet har haft kontakt med företrädare för Anebyhus, men gjort gällande att så skett endast för att informera företaget om blockaden. Den dåvarande verkställande direktören för Anebyhus, Kenneth Roos, har i denna del hörts på Byggnads begäran och har bekräftat att avtalet med Mäklarbyrån sagts upp. Även om Kenneth Roos inte i detalj har kunnat erinra sig samtalet med Byggnads ombudsman har han påpekat att han, trots att han inte låter någon annan styra vilken åsikt han ska inta, har haft Anebyhus varumärke i åtanke och inte velat rekommendera entreprenörer som det förekom diskussioner kring. Kenneth Roos har dock uppgett att anledningen till att avtalet med Mäklarbyrån sades upp var att han ville ta in ytterligare en agentur för Linköpingsområdet och att Bernt Tybåhl och Britt-Marie Emilsson då tackade nej till erbjudandet om att arbeta parallellt med den nya agenturen.

Henrik Gustavsson å sin sida har åberopat en banduppspelning av ett samtal den 22 september 2006 mellan Kenneth Roos och Henrik Gustavssons dåvarande ombud, Gunnar Strömmer. Henrik Gustavsson har särskilt påpekat att Kenneth Roos i samtalet uppgett att Byggnads ville få ett tydligt ställningstagande från Anebyhus sida till Henrik Gustavssons nackdel och att Anebyhus då valde att rekommendera

Mäklarbyrån att inte göra några nya beställningar med HGS som entreprenör utan i stället avvakta tvistens lösning.

Uppgifterna i det inspelade telefonsamtalet stöds av de berättelser som representanter från Mäklarbyrån, främst Britt-Marie Emilsson, har lämnat vid huvudförhandlingen. Britt-Marie Emilsson har närmare angett att Kenneth Roos kontaktade henne rörande HGS och att han då angav att uppdragen från Anebyhus skulle bli ”frysta” om Mäklarbyrån skulle ha fortsatt kontakt med HGS. Enligt Britt-Marie Emilsson innebär detta att Mäklarbyrån inte fick lägga ordrar hos Anebyhus så länge Mäklarbyrån samarbetade med Henrik Gustavsson och anvisade hans företag som byggare. Britt-Marie Emilsson har sammanfattningsvis uppgett att agentavtalet sades upp med anledning av blockaden och inte av den orsak som Byggnads och Kenneth Roos har gjort gällande.

Av det nu sagda får det anses visat att blockaden inte enbart har bestått i uppställandet av en skylt utan att stridsåtgärderna även innefattat kontakt från Byggnads sida med Anebyhus, i syfte att HGS inte längre skulle få några uppdrag från husföretaget genom Mäklarbyråns försorg.

Rätten att vidta stridsåtgärder

Kännetecknande för stridsåtgärder är att parterna på arbetsmarknaden i kollektiva former avbryter sina ekonomiska förbindelser. Blockad, som är i fråga i förevarande mål, är en partiell stridsåtgärd som typiskt sett inte innefattar något fysiskt hinder mot att vissa arbetsuppgifter utförs, men som i stället kan innebära att arbetstagare vägrar utföra övertidsarbete eller att nyanställning vägras. Stridsåtgärder kan, som i detta fall, vidtas av en arbetstagarorganisation i syfte att få till stånd ett hängavtal med en arbetsgivare som inte är medlem i någon arbetsgivarorganisation (se närmare Kent Källström, Jonas Malmberg och Sören Öman, Den kollektiva arbetsrätten, upplaga 1, s. 48 ff).

Som Byggnads har angett är rätten till stridsåtgärder grundlagsskyddad. I 2 kap. 14 § RF anges att en förening av arbetstagare samt arbetsgivare och en förening av arbetsgivare har rätt att vidta stridsåtgärder på arbetsmarknaden, om inte annat följer av lag. Rätten att vidta stridsåtgärder är också skyddad av flera internationella instrument till vilka Sverige har anslutit sig. Av Europadomstolens praxis framgår att föreningsfriheten enligt artikel 11 i Europakonventionen innefattar viss rätt att vidta fackliga stridsåtgärder. Exempelvis har uttalats att rätten att strejka är en av de viktigaste metoderna för en fackförening att tillvarata medlemmarnas rätt till föreningsfrihet, även om strejkrätten inte är uttryckligen garanterad enligt artikeln och rätten till föreningsfrihet också kan upprätthållas med andra medel. Ett strejklöslöshetsförbud har dock ansetts utgöra en inskränkning i föreningsfriheten. I mål mot Turkiet har Europadomstolen funnit sanktioner mot offentliganställda för att de deltagit i strejker strida mot artikel 11 (se i denna del Demir och Baykara samt Enerji Yapi-yol Sen mot Turkiet) och domarna innebär således att skyddet för föreningsfriheten är stärkt.

Utgångspunkten är alltså att stridsåtgärder är tillåtna och att det inte uppställs något krav på att den arbetstagarorganisation som vidtar stridsåtgärder mot en arbetsgivare har några medlemmar anställda hos arbetsgivaren. Inte heller finns några bestämmelser av innebörd att stridsåtgärderna ska ha ett rimligt fackligt syfte, att åtgärden ska vara proportionerlig i förhållande till syftet eller att andra rimliga åtgärder först ska ha prövats. Ansvar för att inte stridsåtgärder missbrukas anges i första hand vara en uppgift för arbetsmarknadens parter (se Den kollektiva arbetsrätten, s. 55).

Skadestånd med tillämpning av allmänna skadeståndsrättsliga principer

Högsta domstolen har i nyss nämnda mellandom förklarat att om Byggnads stridsåtgärder skulle vara oförenliga med artikel 11 i Europakonventionen respektive artikel 1 i det första tilläggsprotokollet till konventionen så innebär det inte i och för sig att förbundet är skyldigt att betala ersättning till Henrik Gustavsson för de skador som HGS kan ha orsakats till följd av stridsåtgärderna. I detta sammanhang ska anges att artikel 11 i konventionen behandlar skyddet för föreningsfriheten medan artikel 1 i

tilläggsprotokollet rör skyddet för äganderätten. Det nu sagda innebär, som Högsta domstolen uttalar, att redan det förhållandet att en stridsåtgärd innebär en rättighetskränkning inte är tillräckligt för att utlösa skadeståndsansvar.

I mellandomen anger Högsta domstolen att den grundlagsskyddade rätten att vidta stridsåtgärder inte sträcker sig så långt att den omfattar åtgärder som kränker den enskildes rättighetsskydd enligt Europakonventionen. Det nu sagda innebär alltså, enligt Högsta domstolen, att en stridsåtgärd som är oförenlig med konventionen inte omfattas av grundlagsskyddet. Sammanfattningsvis kan, enligt Högsta domstolen, skadestånd med tillämpning av allmänna skadeståndsrättsliga principer utgå mellan enskilda vid kränkning av rättigheter enligt Europakonventionen. I sammanhanget bör framhållas att Europakonventionen är svensk lag (se lagen (1994:1219) om den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna) och att lag eller annan föreskrift inte får meddelas i strid med konventionen, se 2 kap. 19 § RF.

Ren förmögenhetsskada innebär en ekonomisk skada utan samband med person- eller sakskada, utom kontraktsförhållanden. Till ren förmögenhetsskada hänförs exempelvis försämrat rörelseresultat för företag och andra rörelseidkare genom försämrade inkomster av arbete och uppdrag. Jan Hellner och Marcus Radetzki ger i boken Skadeståndsrätt (9 uppl., 2014, s. 61) exemplet att en företagare som blir utsatt för blockad och får minskade inkomster av rörelsen drabbas av en ren förmögenhetsskada. Enligt 2 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) ersätts ren förmögenhetsskada av den som vållar skadan genom brott. Jan Hellner och Marcus Radetzki uttalar att principen att brottsligt handlande är en förutsättning har ett stort antal undantag och tvivelaktiga fall och att ekonomiska stridsåtgärder har varit omstridda men att frågan aldrig klart bedömts i Högsta domstolens praxis (s. 67).

Högsta domstolen har emellertid därefter i mellandomen, med hänvisning till lagens förarbeten (prop. 1972:5 s. 568) angett att ersättningsansvar för enskilda kan föreligga

också i andra situationer, varvid situationen då skada har orsakats av ett kvalificerat otillbörligt, om än inte brottsligt handlande, är av intresse i förevarande mål.

Har Byggnads agerat kvalificerat otillbörligt och i så fall från vilken tidpunkt?

Allmänna utgångspunkter i denna del

Högsta domstolen har i mellandomen i detta mål resonerat kring när ett handlande kan anses vara kvalificerat otillbörligt och som sådant kunna motivera ansvar för ren förmögenhetsskada som handlandet har orsakat. Domstolen har därvid angett att detta inte låter sig bestämmas entydigt men att ett flertal faktorer ska beaktas, varvid det faktum att det rör sig om en konventionsskyddad rättighet ska väga tungt. I ett fall som det nu aktuella, rörande stridsåtgärders förenlighet med Europakonventionen, måste enligt Högsta domstolen beaktas de värderingar som bestämmelsen i 2 kap. 14 § RF är ett uttryck för. Högsta domstolen uttalar vidare att det vid ett kvalificerat otillbörligt handlande som regel bör uppställas ett krav på uppsåt, att hänsyn ska tas till förutsebarhet och att återhållsamhet ska iakttas vid rättighetskränkningar som typiskt sett träffar en stor och på förhand obestämbar krets. Vidare anges att det bör uppställas ett krav på proportionalitet mellan den skadegörande handlingen och ansvarets omfattning samt på praktisk hanterlighet. Slutligen anger Högsta domstolen att det i detta fall måste beaktas de arbetsrättsliga konsekvenserna av att en stridsåtgärd kränker en konventionsrättighet.

De konventionsskyddade rättigheter som har gjorts gällande i detta mål är dels föreningsfriheten, dels skyddet för äganderätten. Till föreningsfrihet enligt artikel 11 hänförs främst rätten att bilda och ansluta sig till föreningar och rätten för dessa föreningar att verka utan inblandning av offentliga organ. Artikeln ska dock tolkas så att den också omfattar den negativa föreningsfriheten, dvs. rätten att inte tillhöra en förening och rätten att inte drabbas av påföljder på grund av avsaknad av medlemskap i en förening (se i denna del Hans Danelius, Mänskliga rättigheter i europeisk praxis, 5 uppl., 2015, s. 530 ff).

Henrik Gustavsson har för bedömningen av förevarande mål hänvisat till Europadomstolens dom den 27 april 2010 i målet Vördur Olafsson mot Island. Domstolen hade i det målet att ta ställning till frågan om skyldigheten för en isländsk byggföretagare att betala bidrag till det isländska industriförbundet, i vilket han inte var medlem, kunde strida mot artikel 11. Domstolen konstaterade att industriförbundet var en privat organisation med politiska målsättningar olika Olafssons uppfattning och fann även att redovisning av medlens användning saknades. Sammanfattningsvis ansåg Europadomstolen att den genom artikel 11 skyddade föreningsfriheten hade kränkts.

Relationen mellan en arbetsgivares negativa föreningsfrihet enligt artikel 11 i Europakonventionen och stridsåtgärder behandlas i målet Torgny Gustafsson mot Sverige (mål nr 15573/89), i vilket Europadomstolen i dom den 25 april 1996 fann att artikel 11 inte hade överträtts. I detta mål hade domstolen att ta ställning till frågan om stridsåtgärder mot en oorganiserad arbetsgivare i syfte att denne skulle ingå hängavtal eller ansluta sig till en arbetsgivarorganisation stred mot konventionens bestämmelse om den negativa föreningsrätten. I målet konstaterade domstolen att artikel 11 omfattar den negativa föreningsfriheten, men att Gustafssons föreningsfrihet inte hade kränkts då han hade möjlighet att tillmötesgå fackliga krav genom att ingå hängavtal, dvs. utan att ansluta sig till en arbetsgivarorganisation.

Kent Källström, Jonas Malmberg och Sören Öman diskuterar bedömningen i det målet (Den kollektiva arbetsrätten, s. 73) och anger att det står klart att stridsåtgärder får vidtas exempelvis för att få till stånd ett kollektivavtal om det finns medlemmar på arbetsplatsen och löne- och skyddsnivån för de anställda är lägre än vad som följer av kollektivavtal eller branschsedvänja. Samtidigt anges att, om villkoren i ett hängavtal är tyngre för arbetsgivaren än det avtal som fackföreningen slutit med arbetsgivarorganisationen, stridsåtgärder lär vara otillåtna även om organisationen har medlemmar på arbetsplatsen. Anledningen till detta uppges vara att ett sådant avtal skulle innefatta en påtryckning att gå in i arbetsgivarorganisationen.

Vidare krävs för att Byggnads ska kunna åläggas skadeståndsansvar att förbundet ska ha kunnat förutse de rättsliga följderna av sitt handlande. Denna princip har fastslagits av Högsta domstolen i rättsfallet NJA 2007 s. 747. I målet, som rörde möjligheterna att ålägga en enskild att betala skadestånd till en annan enskild med direkt tillämpning av vissa artiklar i Europakonventionen, uttalar Högsta domstolen att principen ska ha särskild vikt i förhållandet mellan enskilda. Enligt Högsta domstolen talar övervägande skäl mot att enskilda ska kunna åläggas skadeståndsansvar på grund av konventionsöverträdelser i fall där skadeståndsskyldighet inte följer av svensk skadeståndsrätt ens inom ramen för en fördragskonform tillämpning. Förutsättningarna i det målet, där en enskild person hade väckt talan mot ett försäkringsbolag, skiljer sig på flera punkter från de som gäller i målet mellan Henrik Gustavsson och Byggnads, främst då det i detta mål inte är fråga om skadestånd med direkt tillämpning av konventionen. Beaktas ska också att Högsta domstolen i mellandomen i det här målet uttalar att det skadeståndsansvar som nu kan komma i fråga ligger i linje med förevarande rättspraxis. Exempelvis kan nämnas att Högsta domstolen redan i NJA 2005 s. 608 (Max Hamburgerrestauranger AB mot Frasses Bar i Luleå AB) uttalat att ersättningsskyldighet för ren förmögenhetsskada kan uppkomma i fall då ett handlande bedöms vara kvalificerat otillbörligt.

Föreligger en rättighetskränkning?

Det har framkommit att det alternativ som presenterats för Henrik Gustavsson och hans företag HGS, innebärande att hängavtal skulle ingås, var ekonomiskt tyngre för företaget än alternativet att gå med i arbetsgivarorganisationen BI, på grund av att granskningsavgifterna i det först nämnda fallet skulle innebära en tillkommande kostnad för HGS. Närmare bestämt har framgått att HGS kunnat göra en årlig besparing om 7 963 kr genom att välja att ansluta sig till BI i stället för att ingå hängavtal med Byggnads. Henrik Gustavsson har förklarat att det dessutom för honom, av principiella och ideologiska skäl, kändes fullständigt otänkbart att göra betalningar till en organisation som stod för en politisk åsikt som han alls inte delade, och att samma skäl var ännu en anledning till att han inte heller ville ansluta sig till

arbetsgivarorganisationen som bl.a. hade en annorlunda syn än han i fråga om Sveriges anslutning till valutan euro samt till anlitaandet av utländsk arbetskraft. Av förhöret med Henrik Gustavsson framgår vidare att ytterligare ett skäl för honom att inte vilja ingå kollektivavtal var att han, som förvisso var verksam som chef och företagsledare, arbetade i företaget på samma sätt och med samma arbetsuppgifter som hans anställda som även var hans vänner.

Tingsrättens uppfattning är att Byggnads, genom att låta Henrik Gustavsson välja mellan hängavtal, medlemskap i arbetsgivarorganisationen eller i annat fall bli föremål för stridsåtgärder, har försatt Henrik Gustavsson i vad som närmast är att anse som en tvångssituation.

Byggnads har vid förhandlingen i detta mål angett att sakförhållandena i målet i Europadomstolen och målet mellan Henrik Gustavsson och Byggnads skiljer sig åt då betalning av avgifterna i Evaldsson-målet skett genom avdrag från de anställdas löner och inte som i Henrik Gustavssons fall som en tillkommande kostnad. Vidare har förbundet förklarat att Europadomstolen i målet mellan Evaldsson m.fl. och Sverige inte underkänt systemet med granskningsavgifter som sådant utan enbart vänt sig mot det faktum att det inte funnits tillräcklig insyn för att kunna kontrollera till vad medlen använts. Denna ståndpunkt har Byggnads även fört fram i media, bl.a. i en tidningsartikel i DN i nära anslutning till domen i Europadomstolen.

Tingsrättens bedömning är att det inte kan anses vara avgörande om de avgifter som betalas till förbundet dras från de anställdas löner eller om avgifterna ska belasta företaget som en kostnad. Någon åtskillnad bör inte göras då förhållandet i båda fallen kan ses som ett berövande på tillgångar. Det ska noteras att bestämmelser om granskningsavgifter inte intagits i det nya Byggnadsavtal som drygt en månad efter Europadomstolens avgörande ersatte det tidigare gällande kollektivavtalet, och att detsamma även gäller kollektivavtal i andra branscher på den svenska arbetsmarknaden.

Av det nu sagda drar tingsrätten slutsatsen att Byggnads i och för sig grundlagsskyddade stridsåtgärder genomförts i strid mot såväl den likaledes, genom Europakonventionen, skyddade föreningsfriheten som äganderätten. Även i detta sammanhang bör framhållas att Europakonventionen gäller som svensk lag samt att lag eller annan föreskrift inte får meddelas i strid mot konventionen. Frågan som tingsrätten därmed har att pröva är om kränkningen varit kvalificerat otillbörlig och i så fall från vilken tidpunkt.

Tingsrättens bedömning i fråga om tiden före Evaldsson-domen

För att skadestånd ska komma i fråga och ett handlande bedömas som kvalificerat otillbörligt bör emellertid vissa andra förutsättningar vara uppfyllda, utöver att handlandet utgör en rättighetskränkning. Som Högsta domstolen har uttalat i mellandomen i detta mål ska krav på uppsåt enligt 1 kap. 2 § brottsbalken gälla som utgångspunkt. Byggnads har invänt att förbundet inte har haft uppsåt att kränka någons rättigheter. Något krav på sådant uppsåt uppställs dock inte. Uppsåt ska vid en brottslig gärning täcka gärningens samtliga rekvisit eller beståndsdelar, dvs. sakförhållandena. Byggnads har vidgått att stridsåtgärdernas syfte har varit att orsaka skada och får anses ha handlat med utgångspunkt att denna effekt kommer att inträffa. Denna bedömning innebär att Byggnads visserligen inte brottsliga handlande ändå får anses ha skett uppsåtligen.

När det gäller kravet på förutsebarhet noterar tingsrätten att Henrik Gustavsson redan i de inledande kontakterna med Byggnads framfört sin inställning till systemet med granskningsavgifter och vidare att förbundet vid det tillfället varit medvetet om att systemet var föremål för Europadomstolens prövning. Tingsrätten noterar även att systemet med granskningsavgifterna var föremål för prövning i Arbetsdomstolen i målet mellan HGS och Byggnads samt att domstolen under sommaren 2006 avslog HGS intermistiska yrkande i fråga om stridsåtgärdernas olaglighet.

Henrik Gustavsson har hänvisat till fallet från Europadomstolen Vörður Olafsson mot Island i vilket, i ett mål med liknande förutsättningar som i detta mål, domstolen slog fast att rätten till föreningsfrihet hade kränkts. Även om processen mellan Olafsson och Island hade inletts i domstolen vid tidpunkten då HGS var utsatt för stridsåtgärder ska dock noteras att Europadomstolens avgörande då ännu inte hade meddelats.

Inte heller hade domen i målet mellan Evaldsson m.fl. och Sverige kommit vid den tidpunkt då Byggnads varsel trädde i kraft och HGS försattes i blockad. Europadomstolens dom i detta mål meddelades emellertid som tidigare angetts den 13 februari 2007, dvs. under tid då stridsåtgärderna mot HGS alltjämt pågick. Det faktum att granskningsavgifterna var föremål för Europadomstolens prövning måste ha inneburit en varningsklocka för Byggnads som redan genom de inledande samtalen mellan Henrik Gustavsson och Roland Söderberg blivit varse Henrik Gustavssons motvilja till systemet i den delen.

Tingsrätten anser i och för sig att Byggnads agerande för tiden före Europadomstolens meddelande av Evaldsson-domen har utgjort en rättighetskränkning och att agerandet i sig kan ifrågasättas såsom otillbörligt. Med beaktande av Arbetsdomstolens avslag på Henrik Gustavssons interimistiskt framställda yrkande kan dock inte förbundets åtgärd att, för tiden fram till Europadomstolens dom i Evaldsson-målet, vidhålla avgiftssystemet anses ha varit kvalificerat otillbörligt. Vid bedömningen fäster tingsrätten också avseende vid det förhållandet att systemet tillämpats under lång tid och inom flertalet branscher.

Tingsrättens bedömning i fråga om tiden efter Evaldsson-domen

Situationen ter sig dock annorlunda avseende tiden efter meddelandet av Europadomstolens omedelbart prejudicerande dom. Domstolen konstaterade i sitt avgörande att uttagandet av granskningsavgifter i målet mellan Evaldsson m.fl. och Sverige strider mot tilläggsprotokollets artikel 1, nämligen bestämmelsen om skydd för äganderätten. Även om domstolen inte ansåg att det var nödvändigt att pröva

klagomålet i övrigt ska noteras att en domare i en skiljaktig mening angett att klagomålet bort hänföras till artikel 11 och som sådant inneburit en kränkning av den negativa föreningsfriheten.

Som angetts har granskningsavgifterna efter Europadomstolens avgörande kommit att utmönstras ur de svenska kollektivavtalen, däribland Byggnadsavtalet. Någon risk för att en stor och på förhand obestämbar krets därmed utsätts för en likartad kränkning kan med beaktande av detta inte anses föreligga.

Då det gäller de arbetsrättsliga konsekvenserna är som angetts tidigare rätten att vidta stridsåtgärder för att uppnå kollektivavtal grundlagsskyddad. Denna rätt kan dock inte sträckas så långt att den omfattar åtgärder stridande mot Europakonventionen, vilken som tidigare angetts utgör svensk lag. Av nu angivna skäl, och då förhållandet mellan den skadegörande handlingen och ansvarets omfattning inte framstår som oproportionerligt, gör tingsrätten sammanfattningsvis bedömningen att Byggnads handlande i tiden efter att Europadomstolen meddelat dom i Evaldsson-målet har varit kvalificerat otillbörligt. Detta innebär att Byggnads är ansvarigt för den rena förmögenhetsskada som blockaden i tiden efter domen kan ha orsakat HGS.

Har Byggnads vidtagna stridsåtgärd orsakat HGS ren förmögenhetsskada?

Tingsrätten inleder den fortsatta prövningen med att ta ställning till Henrik Gustavssons i första hand framställda yrkande, vilket grundas på att Byggnads genom blockaden och det kvalificerat otillbörliga handlandet ska ha orsakat skada för företaget HGS. Det är numera inte tvistigt att Henrik Gustavsson har övertagit skadeståndsanspråket från HGS konkursbo, vilket också stöds av de uppgifter såväl Henrik Gustavsson själv som konkursförvaltaren Oscar Brandin har lämnat.

Den som gör gällande att han eller hon har drabbats av en skada har i princip bevisbördan för såväl skada som kausalitet. Huvudregeln är att ett orsakssamband ska vara visat eller styrkt. Med hänsyn till svårigheter att uppnå full bevisning kan dock

beviskravet sänkas varvid den skadelidande bör anses ha fullgjort sin bevisbörda om dennes förklaring till skadan framstår som klart mera sannolik än någon annan förklaring som motparten har lämnat (jfr t ex NJA 1991 s. 481). I förevarande fall, där Byggnads har angett flertalet alternativa möjligheter till det obestånd som lett till företagets konkurs, bör en sådan bevislättning komma i fråga.

Det är ostridigt att HGS har kommit på obestånd och försatts i konkurs bara dagar efter det att hängavtal så småningom, nära ett år efter blockadens inledande, ingåtts med Byggnads. Henrik Gustavsson har i denna del hänvisat till vad konkursförvaltaren i sin förvaltarberättelse uppgett om att blockaden synes ha varit den huvudsakliga orsaken till obeståndet, som har uppkommit i anslutning till denna. Närmare har konkursförvaltaren angett att blockaden fick konsekvensen att HGS viktigaste uppdragsgivare inte längre lade några uppdrag på bolaget, med följd att omsättningen sjönk. Byggnads å sin sida har angett att obeståndet berott på HGS oförmåga att attrahera kunder och dessutom pekat på faktorer som att bolagets egna kapital var förbrukat redan ett år före konkursen och att bokföringen i bolaget inte sköttes på ett tillfredsställande sätt.

Konkursförvaltarens förvaltarberättelse grundas visserligen i huvudsak på uppgifter lämnade av Henrik Gustavsson. Genom Britt-Marie Emilssons vittnesmål framgår dock att blockaden innebar att Mäklarbyrån, som var HGS viktigaste uppdragsgivare, slutade att förmedla uppdrag avseende Anebyhus till HGS. Detta har heller inte förnekats av Anebyhus verkställande direktör som har uppgett att han kontaktats av Byggnads och att samarbetet med Mäklarbyrån kom att upphöra. Av de uppgifter som Britt-Marie Emilsson har lämnat samt av den skriftliga bevisningen framkommer vidare att det vid tillfället rådde högkonjunktur i byggbranschen, inte minst i Östergötland, något som var positivt för HGS och dess möjlighet att verka som företag i angiven bransch.

Som Byggnads framfört finns förvisso uppgifter som talar för att HGS obestånd haft sin grund i andra orsaker. Av revisorn Ingemar Rindstigs utsaga framgår dock att det

förhållandet att det egna kapitalet är förbrukat inte självklart innebär att ett bolag har ekonomiska svårigheter utan att detta tvärtom ofta förekommer vid uppstartsskedet av företag. Vidare framgår det av konkursförvaltaren Oscar Brandins uppgifter att de brister som förekommit i HGS bokföring inte har varit av sådan art att de har orsakat bolagets obestånd.

Sammanfattningsvis innebär det nu sagda att det får anses vara klart mera sannolikt att HGS orsakats skada av blockaden än av andra faktorer. Stridsåtgärden har alltså orsakat HGS ren förmögenhetsskada.

Skadans storlek och beräkning av skadeståndet

Den grundläggande principen vid beräkning av skadestånd är att den skadelidande genom ersättningen ska försättas i samma ekonomiska situation som om den omständighet som föranlett skadeståndet inte hade inträffat. Om full bevisning om skadan inte alls eller endast med svårighet kan föras kan domstolen uppskatta skadan till skäligt belopp med stöd av 35 kap. 5 § rättegångsbalken.

Henrik Gustavsson har i sitt i första hand framställda yrkande begärt ersättning med 765 000 kr, motsvarande vad bolaget har gått miste om i intäkter på grund av Byggnads blockad. Begärt belopp har grundats på ett antagande att HGS av Mäklarbyrå skulle få i uppdrag att för Anebyhus räkning uppföra tolv hus per år. Som angetts tidigare i denna dom har Henrik Gustavsson beräknat att HGS genom uppdraget skulle ha tillerkänts intäkter motsvarande sex stycken generalentreprenader om vardera 85 000 kr samt motsvarande lika många delade entreprenader om 42 500 kr beräknat utifrån en tioprocentig vinstmarginal. Uppgiven intäkt per uppfört hus stöds av de uppgifter Britt-Marie Emilsson har lämnat. Att en vinstmarginal om tio procent är vanligt förekommande överensstämmer vidare med Ingemar Rindstigs uttalanden. Det ifrågasätts inte heller att uppdraget beträffande alla småhus som Anebyhus skulle uppföra i Linköping vid tillfället skulle lämnas till HGS.

Tingsrätten ser emellertid svårigheter med att slå fast skadan till det belopp som HGS har yrkat, och detta trots att Henrik Gustavsson har uppgett att en försiktig uppskattning av skadan har ägt rum. En anledning till detta är den berättelse som Britt-Marie Emilsson har lämnat och hennes närmare uppgifter om att antalet försålda hus i Linköping varierade över tid. Britt-Marie Emilsson har förklarat detta både med att det rådde en tuff konkurrenssituation och med att tillgången på tomter var olika från år till år. Vidare ska beaktas att HGS vid inledningen av blockaden hade vissa påbörjade entreprenader som kom att slutföras och också ersättas. Det nu sagda innebär att det inte, och detta oavsett att HGS förmåga att uppföra tolv hus årligen inte ifrågasätts, kan slås fast att företaget verkligen hade fått uppföra tolv hus det aktuella året. Ytterligare en faktor som försvårar beräkningen av skadan är det förhållandet att Byggnadsagerande har blivit att betrakta som kvalificerat otillbörligt först i samband med att domen i Evaldsson-målet meddelades och att det inte går att förvissa sig om när under året husen skulle uppföras respektive intäkterna skulle flyta in.

Tingsrätten uppskattar, med stöd av 35 kap. 5 § rättegångsbalken, att HGS hade fått uppföra åtta småhus under den tid som blockaden pågick, varav hälften på generalentreprenad och hälften på delad entreprenad, vilket med angiven vinstmarginal ger en summa om 510 000 kr. Från det beloppet ska en uppskattning av de intäkter som HGS erhållit från andra uppdragsgivare under perioden dras av, varefter beloppet uppgår till 420 000 kr. Med beaktande av den tid som blockaden pågick och när domen i Europadomstolen meddelades beräknar tingsrätten skadan till en tredjedel av uträknat belopp, nämligen 140 000 kr.

Har HGS vidtagit åtgärder för att begränsa skadan?

Nästa fråga tingsrätten har att ta ställning till är om HGS har vidtagit tillräckliga åtgärder för att begränsa uppkommen skada. I denna del har Henrik Gustavsson berättat om hur han verkligen har försökt att minimera de skadeverkningar som blockaden medfört för hans företag. Det är ostridigt att Henrik Gustavsson redan tidigt under blockaden väckte talan i Arbetsdomstolen rörande stridsåtgärden. Vidare

framgår av hans berättelse hur han har försökt och i viss mån lyckats attrahera andra uppdragsgivare, exempelvis företaget Willa Nordic för vars räkning HGS fick uppföra två småhus i Norrköping under blockaden. Henrik Gustavsson har också berättat att han och hans anställda utfört diverse arbeten för olika privatpersoner, uppgifter som har bekräftats av de tidigare anställda som hörts under förhandlingen. Av det nu sagda drar tingsrätten slutsatsen att Henrik Gustavsson har gjort vad som ålegat honom som företagsledare för att begränsa HGS skada.

Sammanfattande slutsats

Byggnads ska alltså förpliktas att ersätta Henrik Gustavsson, till vilken fordran har överlåtit, med ett belopp om 140 000 kr. På beloppet ska utgå yrkad, vitsordad ränta.

Vid denna utgång saknas anledning för tingsrätten att pröva Henrik Gustavssons i andra hand framställda yrkande samt om den skada han där gör gällande utgör en icke ersättningsgill tredjemansskada.

Rättegångskostnader

Tingsrätten har att ta ställning till fördelningen av rättegångskostnader såväl vid tingsrätten som i Högsta domstolen. Henrik Gustavssons talan i detta mål bifalls endast till viss del. Med beaktande av detta, och av det avgörande som Högsta domstolen träffat, bör det förordnas att vardera parten ska bära sin egen rättegångskostnad, i enlighet med 18 kap. 4 § rättegångsbalken.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 1 (DV 401)

Ett skriftligt överklagande, ställt till Svea hovrätt, ska ha kommit in till tingsrätten senast den 29 december 2017. Prövningstillstånd krävs.

Lena Carlberg Johansson

Maria Hölcke

Kajsa Hallner

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I TVISTEMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
5. de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas, samt
6. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis.

Har en omständighet eller ett bevis som åberopas i hovrätten inte lagts fram tidigare, ska klaganden i mål där förlikning om saken är tillåten förklara anledningen till varför omständigheten eller beviset inte åberopats i tingsrätten. Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att motparten ska infinna sig personligen vid huvudförhandling i hovrätten.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud.

Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.

Hur man överklagar hovrättens avgörande

Den som vill överklaga hovrättens avgörande ska göra det genom att skriva till Högsta domstolen. Överklagandet ska dock skickas eller lämnas till hovrätten.

Senaste tid för att överklaga

Överklagandet ska ha kommit in till hovrätten senast den dag som anges i slutet av hovrättens avgörande.

Beslut om häktning, restriktioner enligt 24 kap. 5 a § rättegångsbalken eller reseförbud får överklagas utan tidsbegränsning.

Om överklagandet har kommit in i rätt tid, skickar hovrätten överklagandet och alla handlingar i målet vidare till Högsta domstolen.

Prövningstillstånd i Högsta domstolen

Det krävs prövningstillstånd för att Högsta domstolen ska pröva ett överklagande. Högsta domstolen får meddela prövningstillstånd endast om

1. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen eller om
2. det finns synnerliga skäl till sådan prövning, så som att det finns grund för resning, att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Överklagandets innehåll

Överklagandet ska innehålla uppgifter om

1. klagandens namn, adress och telefonnummer,
2. det avgörande som överklagas (hovrättens namn och avdelning samt dag för avgörandet och målnummer),
3. den ändring i avgörandet som klaganden begär,
4. de skäl som klaganden vill ange för att avgörandet ska ändras,
5. de skäl som klaganden vill ange för att prövningstillstånd ska meddelas, samt
6. de bevis som klaganden åberopar och vad som ska bevisas med varje bevis.

Förenklad delgivning

Om målet överklagas kan Högsta domstolen använda förenklad delgivning vid utskick av handlingar i målet, under förutsättning att mottagaren där eller i någon tidigare instans har fått information om sådan delgivning.

Mer information

För information om rättegången i Högsta domstolen, se www.hogstodomstolen.se

